เขียนโดย Administrator
วันจันทร์ที่ 31 พฤษภาคม 2010 เวลา 13:53 น. -

(ลูกศิษย์หลวงพ่อซึ่งเป็นนักปฏิบัติได้นำกำไลหยกเลี่ยมทอง ไปถวายบูชาพระเจดีย์ที่บรรจุพระธาตุพ่อแม่ครูอาจารย์ แล้วเกิดปีติ ร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างรุนแรง มีผู้ตำหนิว่า ปฏิบัติมาขนาดนี้ ทำไม ยังขาดสติ เกิดปีติรุนแรงแบบนี้ จึงมากราบเรียนถามหลวงพ่อว่า เป็นไปได้หรือไม่ที่ผู้ปฏิบัติจะเกิดปีติรุนแรงเช่นนี้)

หลวงพ่อให้คำตอบว่า

“เป็นไปได้ พระอรหันต์ก็ร้องไห้ได้ การร้องไห้มันเป็นกิริยา ของกายต่างหากเล่า ไอ้ตัวร้องไห้มันก็ร้องไป ไอ้ตัวที่นิ่งเฉยอยู่มัน ก็นิ่ง ใครไปทักอย่างนั้นแสดงว่าภาวนาไม่เป็น”

พระพุทธเจ้าปรินิพพาน พระปุถุชนโศกเศร้าเสียใจ พระอรหันต์ได้ธรรมสังเวช ธรรมสังเวชนี่แหละมันทำให้น้ำตาไหล ไม่ใช่ ว่าพอสำเร็จอรหันต์แล้ว มันจะไม่มีอะไร มันก็เหมือนกับปุถุชน ธรรมดานี่แหละ แต่สิ่งที่จะให้ท่านเกิดกิเลสเมื่อก่อนนี้มันหมดไป แต่ความตื้นตัน ความปีติต่างๆ นี่ มันเป็นองค์ประกอบของสมาธิ มันก็ต้องมีอยู่เป็นเรื่องธรรมดา อาการปีตินี่เป็นอาการที่จิตได้ดื่มรสพระสัทธรรม

“หลวงปู่โกรธเป็นไหม”

“โกรธเป็น แต่ไม่เอา”

อันนี้คือคำตอบของหลวงปู่ดูลย์ คือมันแสดงความรู้สึกขึ้นมาเฉยๆ ว่าโกรธ แล้วท่านก็ไม่เอา

ผู้ที่เป็นพระอรหันต์จริงๆ เวลาท่านกำหนดจิตรู้อารมณ์นี่ จิตก็ปรุงแต่งเหมือนๆ กับคนธรรมดา ทีนี้ภายในสมาธินี่มันก็เกิด นิมิตขึ้นมา ถ้าท่านรู้เรื่องอดีตชาติ ท่านก็แสดงอาการร้องไห้ออกมา ร้องไห้ในสมาธิ แต่ร้องไห้น้ำตาไม่ออก

ส่วนคนที่จิตยังไม่พ้นกิเลส พอได้นิมิตว่าชาติก่อนนี่เราไป เกิดเป็นอันนั้น ได้ไปทะเลาะตบต่อยตีกันที่ตรงนั้น พอรู้สึกอย่างนั้น ก็ลุกขึ้นมากระโดดโขมงโฉงเฉง

ความรู้ของพระอรหันต์นี่ ท่านรู้ว่า ชาตินั้นท่านเป็นอย่างนั้น ได้ทะเลาะเบาะแว้งกับคนนั้นคนนี้ มันก็แสดงอาการโกรธเคียดขึ้นมา แต่ความโกรธ ความเคียด กับจิตของท่าน มันแยกกันเป็นคนละส่วน เหมือนๆ กับบางครั้งที่จิตของเรามีอารมณ์เกิดขึ้นๆๆ แต่มันเป็นกลาง เฉย สิ่งรู้เป็นแต่เพียงอารมณ์จิต แล้วตัวเองที่ไม่ได้ไปสวมสอดเข้าไป ในเรื่องนั้น มันแยกเป็นคนละส่วน ผู้ที่รู้ยังไม่ถึงแก่น พอรู้เข้ามาพั้บ

เขียนโดย Administrator
วันจันทร์ที่ 31 พฤษภาคม 2010 เวลา 13:53 น. -

ก็สำคัญว่าตัวเองอยู่ในปัจจุบันนั้น

เช่นอย่างพระองค์หนึ่ง เป็นหัวหน้าพระ ๓๐ รูป อุบาสิกา คนหนึ่งเป็นอุปัฏฐากอยู่ภายหลังอุบาสิกาฟังเทศน์ฟังธรรมจาก พระเหล่านั้นแล้วได้สำเร็จพระโสดาบัน พอท่านได้สำเร็จพระโสดาบัน ท่านก็ตรวจสอบดูพระของท่านว่าท่านองค์ไหนได้บรรลุคุณธรรมหรือ เปล่า พอเสร็จแล้วก็รู้ว่ายังไม่บรรลุ ขัดข้องอะไร ขัดข้องรสอาหาร บางท่านชอบเปรี้ยว ชอบเผ็ด ชอบมันอะไร ไม่ได้ตามใจ มันก็ไป ข้องอยู่ที่ตรงนั้น เมื่อท่านรู้แล้วว่าองค์ไหนชอบอะไร ท่านก็ทำให้ ถูกใจหมด พอตอนกลางคืนนึกขึ้นมาอยากฉันอย่างนั้น ตื่นเช้า มา แล้ว หนักๆ เข้าพระอาย พากันไปกราบทูลพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าก็ถามว่า “ทำไมทิ้งอุบาสิกามาเสียเล่า”

พระหัวหน้าก็ทูลพระพุทธเจ้าว่า “อยู่ด้วยไม่ได้หรอก คิดอะไรก็รู้หมด... อาย”

พระพุทธเจ้าท่านก็บอกว่า “เขาเป็นมารดาของพวกเธอมา หลายภพหลายชาติแล้ว มาชาตินี้ เขานั่นแหละจะช่วยให้พวกท่าน ได้สำเร็จพระนิพพาน กลับมาอยู่กับเขาเสีย”

พระทั้งนั้นก็กลับไปอยู่กับอุบาสิกา พอกลับมาก็สำรวมจิต สำรวมใจพิจารณาปัจจเวกขณะ ขจัดความชอบหรือไม่ชอบออก ทำ จิตให้เป็นกลาง ไม่ให้ยินดียินร้ายในรสอาหาร จึงได้สำเร็จอริยมรรค อริยผลขึ้นมา ลูกน้องได้สำเร็จพระโสดาบัน อุบาสิกาได้สำเร็จพระสกทาคามี ไปๆ มาๆ พระทั้งหลายได้สำเร็จพระอรหันต์ อาจารย์ใหญ่สำเร็จเพียงแค่พระโสดาบัน อุบาสิกาก็พิจารณาดูว่า พระเรา สำเร็จแล้ว แต่อาจารย์ใหญ่นี่สำเร็จหรือยัง... ยังไม่สำเร็จ

อยู่มาวันหนึ่ง ภูมิจิตอาจารย์กำลังเริ่มก้าวหน้าจนได้บรรลุ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ก็ระลึกขึ้นมาได้ว่า ในชาติหนึ่งภพหนึ่ง อุบาสิกา คนนี้เป็นภรรยาของท่าน แล้วไปคบกับโจร พอท่านไปรู้อย่างนั้น ท่านก็โกรธขึ้นมาอย่างแรง โกรธชนิดที่ว่าจิตกับอารมณ์แยกกันไม่ ออก อุบาสิกาก็ส่งกระแสจิตไปเตือน “ระลึกต่อไปอีกชาติหนึ่ง พระคุณเจ้า” พอระลึกไปอีกชาติหนึ่ง ไปรู้ว่า ชาตินั้นท่านผู้นี้ถูกโจรจับ มันจะฆ่า อุบาสิกานี่ก็เป็นภรรยาของโจร พอโจรมันจะฆ่า ภรรยา ก็ขอร้องว่าอย่าไปฆ่าเขาเลย เขาไม่มีความผิด ก็ถูกปลดปล่อยไป ในเมื่อรู้อย่างนั้นก็มานึกถึงบุญคุณเขา ความโกรธมันก็ระงับลง
แล้วในที่สุดก็ได้สำเร็จพระอรหันต์

เพราะฉะนั้น เราโกรธด่าตีกันธรรมดานี่ มันไม่สำคัญหรอก โกรธในสมาธินี่มันร้ายแรงที่สุด

เขียนโดย Administrator
วันจันทร์ที่ 31 พฤษภาคม 2010 เวลา 13:53 น. -

ดีไม่ดีระงับไม่อยู่ กรรมฐานแตก